

tion at følge Udvalget med Hensyn til § 5, men jeg kan ikke paa nogen Maade gaa et Skridt videre.

**Justitsministeren** (Mølleman): Ja, jeg skal med Hensyn til det, som fremkom fra den sidste ærede Taler — idet jeg for øvrigt ikke finder nogen Anledning til at komme nærmere ind paa det — blot bemærke, at det er en fuldstændig Misforstaaelse, naar man mener, at denne Lov bestemmer Begrebet Forsalfkning anderledes, end det nu bestemmes. Spørgsmaalet om, hvad der er Forsalfkning, og hvad der ikke er det, har denne Lov ingen Indflydelse paa. Den gør ikke noget til Forsalfkning, som ikke tidligere har været det eller omvendt. Det er kun Straffen for Forsalfkning, som denne Lov sigter til at stærpe. Hvad angaar, at man her taler om Frihed, saa kan det jo være godt nok med Frihed, men det maa vel erindres, at her vil det blive Frihed til at bedrage sine Medborgere. Skal man her beskytte den ene, saa er det en Misgunst for den anden. Det kan være meget godt at tale om at beskytte de handlende, men saa gør man det modsatte overfor Publikum, og jeg veed ikke, at der er nogen Grund til, at man saaledes skylder den ene mere end den anden. Hvad Mis-tilliden til Domstolene og navnlig Underdommerne angaar, er dertil at svare, at Sager af den Bestaafenhed kunne jo appelleres og ville kunne appelleres, om saa skal være, til Højesteret. Hvad jeg egentlig nærmest vilde udtale, var i Anledning af den næstsidste ærede Talers Ytringer. Jeg har overbejdet denne Sag, men er kommet til det Resultat, at jeg ikke i Dag paa dette Stadium af Sagen vilde gøre rigtigt i at stille Underændringsforslag eller fremkomme med bestemte Forslag. Det fremgaar jo tilstrækkelig af, hvad jeg har sagt baade i Dag og ved andre Lejligheder, naar denne Sag har været for, at mit Standpunkt slet ikke er det, at jeg forlanger, at Regeringens Lovforslag skal tages ubetinget, som det er; der er mange Punkter, i hvilke jeg vil kunne gaa ind paa det ærede Udvalgs Tanker, og det vilde de Herrer, som have været Medlemmer af Udvalget, meget godt. Det have vi jo talt om saa ofte, saa jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, og det er vel heller ikke tilstedeligt her at tale om, hvad der er påseret i Udvalget. Saa meget tør jeg dog vel sige, at det er tilstrækkelig vitterligt for alle dem, der have haft med Sagen at gøre, at jeg er beredt til i et meget betydeligt Omfang at imødekomme de Ønsker, der have været fremme i det ærede Udvalg, men at der tillige er andre Punkter, hvor jeg ikke

kan det. Dette Spørgsmaal om, hvorvidt jeg nu allerede i Dag paa dette Stadium burde give det Udtryk, som jeg saaledes mener at kunne gaa ind paa ved at stille Underændringsforslag til Ændringsforslagene, har jeg altsaa ment at maatte besvare benægtende. Det forekommer mig naturligt, at jeg først ønsker at se Afstemningen i Dag, og se, hvad der kommer ud af Sagen, forinden jeg gør det. Og dernæst er det jo ogsaa naturligt, at jeg, forinden jeg saaledes gør, hvad jeg kunde kalde mit mindste Bud i denne Sag, maa have en naturlig Trang til at se, hvorledes det andet Ting stiller sig til Sagen. Jeg tvivler slet ikke paa, at alle de Herrer af Udvalget ogsaa meget godt vide, at det i Virkeligheden slet ikke er Tilfældet, at jeg ved en afvisende Holdning overfor alt, hvad der ønskes fra Udvalgets Side, vil slaa eller har villet slaa denne Sag ihjel. Der er kun et vist Minimum, som jeg mener at maatte holde paa. Naar man gaar under dette, mener jeg, at der ikke er nogen Grund til at beklage, om der ikke er kommet noget ud af denne Sag; saa maa man hellere vente, til den offentlige Mening atter gør sit Krav gældende om, at der kommer noget alvorligt ud af denne Sag.

**Bin:** Jeg vil blot tillade mig at sige, at jeg er enig med den ærede Justitsminister for saa vidt, som jeg ikke ønsker nogen Frihed for Folk til at bedrage deres Medborgere. Derimod ønsker jeg, at Borgemeisterne skulle have fuld Sikkerhed for, hvad der er Bedrageri, og hvad ikke. Det er det, vi ikke vilde paa dette Omraade i dette Øjeblik. Nu siger den ærede Minister, at vi jo have den bestaaende Lov, som bestemmer, hvad der er Forsalfkning, og denne Lov gør ingen Forandring heri. Dertil skal jeg kun sige, at saaledes som den nu er, ligger den for største Delen hen som et dødt Bogstav og bliver ikke bragt i Anvendelse. Som Følge deraf føle Borgemeisterne ikke den Vilkårlighed, de ere udsatte for, men ved denne Lov bliver denne bragt dem ind paa Livet, og Sagerne vilde komme op i et ganske andet Omfang end tidligere. Kort og godt, man vil komme til at føle, at nu bliver en Masse Tilfælde afgjorte som strafbare, der ikke tidligere vare afgjorte saaledes. Derfor er jeg en Modstander af en Forhøjelse af Straffebestemmelserne, for Borgemeisterne have lært at kende, hvad der menes med Forsalfkning. Maa jeg tage et Eksempel? Jeg forstod den ærede Justitsminister saaledes, at han overfor det ærede Medlem fra Frederikshavn (Niholm) sagde, at Forsalfkning af Vin saldt ind herunder. Jeg vil da sige,